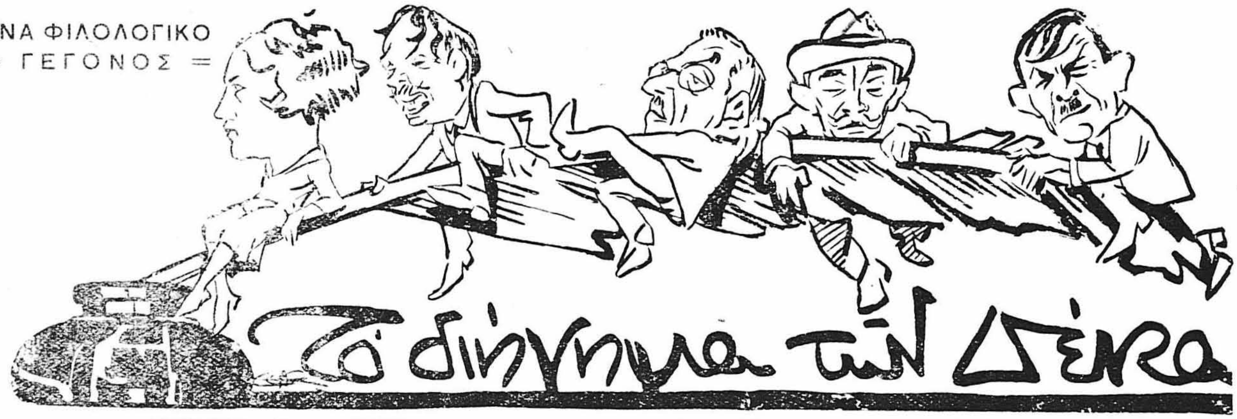

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ = ΓΕΓΟΝΟΣ =

Τὸ διήγημα τῶν Δέκα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Λάμπης Ἀστρινὸς νέος μὲ πολὺ φαντασία ἔχει δυὸ μοναδικοὺς πόθους στὴ ζωή. Ν' ἀποκτήσῃ φιλενάδα καὶ νὰ γράψῃ ἕνα δρᾶμα, ποὺ νὰ κατασυγκινήσῃ τὴν Ἀθήνα.

Ἕνα δειλινὸ ὁ Ἀστρινὸς βγαίνει περίπατο. Σιγὰ-σιγά, περπατῶντας ἄσκοπα, φτάνει πέρα ἀπὸ τὸ τέρμα Ἀχαρνῶν. Ὁ ἥλιος βασιλεύει πειά. Βαρειὰ σύννεφα σκεπάζουν τὸν οὐρανό. Βραδυάζει... Ἔξαφνα ὁ Λάμπης βλέπει νὰ τὸν πλησιάζῃ μιὰ νεαρή, κομψὴ δεσποινίδα, ἡ ὁποία τοῦ λέει τρομαγμένα νὰ τὴν συνοδέψῃ, γιατί, δυὸ ὕποπτοι ἄγνωστοι τὴν παρακολουθοῦν. Ὁ Λάμπης δέχεται εὐχαρίστως καὶ φτάνουν κάτω ἀπ' τὴ ραγδαία βροχὴ ποὔπιασε, στὸ σπίτι τῆς νέας. Ἐκεῖ ἡ νέα τὸν πείθει ν' ἀνέβη ἐπάνω, ὡς νὰ περάσῃ ἡ βροχή, καὶ τὸν συνιστᾷ στὸν μπαμπά της, τὸν κ. Γαλαξίδη καὶ στὴ γηραιὰ μητέρα της. Μὰ ἡ βροχὴ πέφτει μὲ τὸ τουλοῦμι κι' ὁ νέος, μιὰ μάλιστα καὶ τὸν παρακαλοῦν, δέχεται νὰ φάῃ μαζύ τους καὶ μένει καὶ νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ. Ἔξω ἡ νεροποντὴ μαίνεται.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ Ἀστρινὸς μένει μόνος στὸ δωμάτιό του, ἀντιλαμβάνεται ὅτι τοῦχουν κλειδώσει τὴν πόρτα! Αὐτὸ τὸν ἀνησυχεῖ. Τί συμβαίνει ἄραγε; Σὲ τί εἴδους σπίτι βρίσκεται; Σκύβει ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ βλέπει κάτω μέσ' στὸ σκοτάδι τοὺς δυὸ ὑπόπτους ἀγνώστους. Γίνεται ἄνω κάτω, μὰ δὲν ἀργεῖ νὰ βρῇ σιγὰ-σιγὰ τὴ ψυχραιμία του. Ξαπλώνεται στὸ κρεββάτι καὶ σκέπτεται νὰ δραματοποιήσῃ ὅλη του αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ἔτσι ὅπως τὴν φαντάσθηκε μυστηριώδη καὶ τρομερή. Ἔτσι τὸν παίρνει ἔξαφνα ὁ ὕπνος... Κοιμᾶται καὶ νειρεύεται πὼς ὅσα τοῦ συνέβησαν δὲν ἦσαν παρὰ ἡ ὑπόθεσις τοῦ θεατρικοῦ του ἔργου, τὸ ὁποῖον ἔγραψε καὶ παίζεται ἐπὶ τέλους. Τὸ κοινὸν κατενθουσιάζεται. Χειροκροτεῖ. Κραυγάζει: «Τὸν συγγραφέααα!..» Ἀκούει τοῦ πετοῦν καὶ λευκὰ περιστέρια. Ἀλλὰ—τί περίεργο!—τὰ περιστέρια ὅσο νὰ φτάσουν ἐπάνω του γίνονται... μαξιλάρια!... Τὸ μυαλό του σκοτίζεται. Νειρεύεται τώρα πὼς προστατεύει τὴν Φλώρα ἀπὸ κάποιους κακούργους ποὺ θέλουν νὰ τὴν φονεύσουν. Τὴν κρατάει στὴν ἀγκαλιά του καὶ δίνει μιὰ γροθιὰ—μέσα στὸν ὕπνο του—μιὰ γροθιὰ στὸ τοῖχο τοῦ δωματίου, ἀπ' τὸ κρότο τῆς ὁποίας ξυπνᾷ, μ' ἕνα... μαξιλάρι στὴν ἀγκαλιὰ ἀντὶ τῆς Φλώρας!...

Μ' ἕνα πήδημα σηκώνεται ἀπ' τὸ κρεββάτι του καὶ σκέπτεται ταραγμένος ἀκόμα ὅσα τοῦ συνέβησαν. Μὰ γιατί τὸν κλείδωσαν κεῖ πάνω; Μήπως ἦταν τρελλὴ ἡ Φλώρα; Γιατί ὄχι ἡ γυναῖκες εἶνε ὑστερικές. Μήπως τὰ φερσίματα της χθὲς βράδυ δὲν ἦσαν παράξενα;

(Μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ ἔγραψαν οἱ κ. κ. Στεφ. Δάφνης, Αἰμιλία Δάφνη, Παῦλος Νιρβάνας, Ι. Δεληκατερίνης καὶ Διον. Κόκκινος. Συνεχίζει ὁ κ. Κόκκινος).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πιθανὸν νὰ ἦταν στὴν τρέλλα της νὰ μὴν τῆς ἀντιτείνουν σὲ ὅτι ἤθελε. Ἀλλὰ εἴτε ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς τρελλῆς, εἴτε τοῦ ἔκαναν τέτοια ἀκατανόητα ἀστεῖα, εἴτε ἀπὸ ἀφηρημάδα ἐδιπλοκλείδωσαν τὴν πόρτα του, ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ παιχνίδι. Ἄναψε τότε τὸ φῶς, ἐπῆγε ὡς τὴν πόρτα, ἐχτύπησε δυὸ φορὲς μὲ τὴ γροθιά του καὶ φώναξε:

—Ἀνοῖξτε παρακαλῶ.

Καμμιὰ ἀπάντησις. Ἐπῆγε ὡς τὸ παράθυρο νὰ κυττάξῃ στὸ δρόμο. Ἐρημιά. Ἦταν ἀκόμη βαθειὰ νύχτα.

Ξαναχτύπησε δυνατώτερα στὴν πόρτα. Τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε σβυσμένα γέλοια. Ὥστε κάτω ἡ οἰκογένεια δὲν εἶχε κοιμηθῆ. Κι' ἐνῶ ἄκουγαν ποὺ χτυποῦσε—δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἄκουγαν ἀφοῦ ἔφταναν ὡς ἐκεῖ ποὺ ἦταν αὐτὸς τὰ γέλοια τους—ἐχασκάριζαν. Θὰ τοῦ τὸ πλήρωναν. Ἀλλὰ πάλι τὰ γέλοια μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα, ἀλλὰ ἀπὸ κανένα σπίτι γειτονικό, ὅπου θὰ ξενυχτοῦσε ἴσως κάποια παρέα. Νύχτα ἦταν. Ἀκούγεται καὶ τὸ παραμικρὸ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι.

Ἐξαναχτύπησε τότε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς γροθιᾶς του καὶ μὲ τὸ πόδι καὶ φώναξε:

—Ἂν δὲν μοῦ ἀνοίξετε θὰ μπήξω τὶς φωνὲς ἀπὸ τὸ παράθυρο. Σᾶς καθιστῶ ὑπευθύνους.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε διὰ μιᾶς καὶ ὁ Λάμπης βρέθηκε ἀπέναντι δυὸ ἀνθρώπων μὲ μαῦρες μάσκες ποὺ κρατοῦσαν ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα πιστόλι σηκωμένο ἀπάνω του. Ἀπὸ πίσω τους διέκρινε μιὰ γυναῖκα μὲ μαύρη μάσκα κι' αὐτή.

—Ἂν βγάλῃς τσιμουδιὰ σοῦ τὴν ἀνάψαμε, εἶπε ὁ ἕνας μὲ λαρυγκώδη ψεύτικη φωνή.

Ὁ Λάμπης μόνο ποὺ δὲν σωριάστηκε χάμου ἀπὸ τὸ φόβο του. Ἔκαμε τρία βήματα πρὸς τὰ πίσω τρικλίζοντας κι' ἐστάθηκε. Ὁ δεύτερος, μὲ τὸ πιστόλι πάντοτε γυρισμένο ἀπάνω στὸ Λάμπη, προχώρησε ὡς τὸ παράθυρο καὶ ἔκλεισε τὰ παντζούρια καὶ ὕστερα τὸ τζάμι. Τώρα δὲ θ' ἀκουγόταν τίποτα ἔξω ἀπὸ ὅτι θὰ γινόταν ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Λάμπης ἐκάθησε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ τοῦ ἦρθε διὰ μιᾶς καὶ πάγωσε στὸ μέτωπό του. Εἶχε πέσῃ λοιπὸν στὰ χέρια μυστηριώδους συμμορίας. Τὸν εἶχαν πλησιάσῃ καὶ οἱ δυὸ μὲ τὰ πιστόλια πάντα γυρισμένα στὸ κεφάλι του, ἐν ᾧ ἡ γυναῖκα μὲ τὴ μάσκα ἐμπῆκε μέσα καὶ κλείνοντας ἐστάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα.

—Ἂν κάμῃς αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ ζητήσουμε, εἶπε ὁ πρῶτος μὲ τὴ λαρυγκώδη φωνή, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῇς.

—Ἀλλοιῶς, ἐπρόσθεσε ὁ δεύτερος μιλῶντας μὲ τὴ μύτη, σοῦ δίνουμε πέντε λεπτὰ καιρὸ νὰ κάμῃς τὴν προσευχή σου καὶ τὴ διαθήκη σου. Περιμένουμε λίγο νὰ συνέλθῃς πρῶτα καὶ ὕστερα τὰ λέμε.

Ὁ Λάμπης ἐπροσπάθησε ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία του γιὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ κάμῃ. Τοὺς ἐκύτταξε. Ὁ πρῶτος ἦταν ψηλὸς κι' ἐνῶ εἶχε ξυρισμένα τὰ χείλη, εἶχε ἕνα μικρὸ ὑπογένειο γυριστὸ μπροστά, ποὺ τοῦ θύμιζε ἕνα σαράφη Ἑβραῖο ποὺ εἶχε γνωρίσῃ στὴ Θεσσαλονίκη ὅταν ἐπῆγε στοὺς βαλκανικοὺς πολέμους, καὶ ὁ δεύτερος κοντόχοντρος εἶχε μιὰ ψεύτικη μύτη ἀλὰ—Συρανὸ ἀπὸ πάστα, ἀπὸ ἐκείνη ποὺ μεταχειρίζονται οἱ ἠθοποιοὶ στὰ θέατρα. Ἡ γυναῖκα στὰ χείλη, στὸ πηγοῦνι καὶ στὸ λαιμὸ καὶ στὸ ἀνάστημα ἔμοιαζε μὲ τὴ μαμὰ τῆς Φλώρας. Μόνο ποὺ δὲν εἶχε τὰ σταχτιὰ μαλλιὰ μὲ τὸν κότσο τῆς κυρίας Γαλαξίδου, ἀλλὰ τὰ εἶχε κοντὰ καὶ καστανά. Ἐθυμήθηκε τότε ὅτι κυττάζοντας τὴν κυρία τὸ βράδυ στὸ τραπέζι ποὺ ἔτρωγαν, τοῦ εἶχε κάμῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἐντύπωσι σὰν νὰ φοροῦσε περοῦκα. Σ' αὐτὴν τὴν παρατήρησι ἐκύτταξε τὸν ψηλὸ προσωπιδοφόρο μὲ τὸ ἑβραΐικο γενάκι. Εἶχε κι' αὐτὸς τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴν τάγια τοῦ πατέρα τῆς Φλώρας. Μόνο ποὺ δὲν εἶχε τ' ἄσπρα μαλλιὰ καὶ τὰ γένεια του. Ἀλλὰ μήπως καὶ γι' αὐτὸν δὲν εἶχε σκεφθῇ χθὲς πὼς ἦταν σὰν νὰ φοροῦσε ἄσπρη περοῦκα μὲ ψεύτικη γενειάδα;

Τί ἐσήμαιναν λοιπὸν ὅλ' αὐτά; Τέτοια ἀλλόκοτα πράγματα πιθανὸν νὰ συμβαίνουν στὴν Ἀμερικὴ μὲ τὴ μυστηριώδη ἑταιρεία Κοὺ Κλοὺξ Κάν, καὶ στὴν Ἱσπανία, τὴ χώρα τῶν ρωμαντικῶν παραδόξων καὶ περιπετειῶν. Ἀλλὰ στὴν Ἀθήνα; Ὕπαγε ὀπίσω μου σατανᾶ. Ἐπροσπάθησε νὰ δώσῃ στὴ φωνή του ἕνα τόνο ἀπαθείας καὶ τοὺς εἶπε:

—Τί θέλετε, κύριοι, ἀπὸ μένα;

—Ν' ἀπαντᾷς μόνο σ' αὐτὰ ποὺ σ' ἐρωτοῦμε, τοῦ εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γενάκι. Πῶς ὀνομάζεσαι, ποῦ ἐγεννήθης καὶ ποῦ κατοικεῖς;

—Πῶς; Πῶς;

—Ἐρώτησα πῶς ὀνομάζεσαι, ποῦ ἐγεννήθης καὶ ποῦ κατοικεῖς.

—Λάμπης Ἀστρινός. Ἐγεννήθηκα στὰς Ἀθήνας καὶ κάθομαι ὁδὸς Σοφοκλέους 125.

—Θὰ τὸ δοῦμε ἂν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃς σχέσι μὲ τὸ Σοφοκλῆ, τὸν Εὐριπίδη καὶ τὸν Αἰσχύλο.

—Δὲν εἶπα ὅτι ἔχω καμμιὰ σχέσι.

—Ν' ἀπαντᾷς μόνο σ' αὐτὰ ποὺ σὲ ρωτοῦμε. Τί ἡλικίας εἶσαι;

Ὁ Λάμπης ἐσκέφθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε:

—Σαράντα χρόνων.

—Ντρέπεσαι νὰ πῇς ὅτι ἐπέρασες τὰ πενῆντα;

—Τέλος πάντων βάλτε σαρανταδυό, εἶπε ὁ Λάμπης.

—Ψεύδεσαι στὸ ζήτημα τῆς ἡλικίας σὰν πραγματικὸς Ἕλλην συγγραφεύς. Ἂς εἶνε. Ὁμολογεῖς ὅτι παρέδωσες στὸ θίασο Ἀμουργᾶ ἕνα τετράπρακτο δρᾶμα μετὰ προλόγου;

Πράγματι ὁ Λάμπης εἶχε παραδώσει ἕνα χειρόγραφο σ' αὐτὸ τὸ θίασο. Ἦταν ἕνα ἔργο ποὺ τὸ εἶχε γράψῃ πρὸ δέκα χρόνων καὶ τὸ περιέφερε ἀπὸ θίασο σὲ θίασο καὶ τὸ ἔδωσε ἐπὶ τέλους στὸν Ἀμουργᾶ, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ παίξῃ ἀκόμη. Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ ἔργο δὲν ἔδινε πειὰ τόση σημασία. Ἐφέτος ἐσκόπευε νὰ γράψῃ ἕνα ἄλλο ποὺ θὰ ἐμάθαινε τὸν Χόρν, τὸν Ξενόπουλο καὶ τὸν Μωραϊτίνη τί ἐστὶ βερύκοκο.

(Ἀκολουθεῖ)